

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ.

I

'Η βασιλόπητα.

Τὸ σπῆτι λάμπει ὀλόχαρο. Εὐτυχησμένη φαμελιὰ
Γιὰ τὴν καλὴ πρωτοχρονιά ἐκεῖ 'μαζεύθη πάλι,
'Αφράτη βασιλόπητα ἀνάμεσα προβάλλει,
Κι' ὄμοια 'μπροστά της σκύφτουνε ξανθὰ καὶ κάτασπρα
[μαλλιά.]

Γιὰ μιὰ στιγμή 'ς τὸ κόσμιο τί προσοχὴ, τί σιγαλιὰ!
Καὶ φρονιμαίνουν τὰ παιδιὰ, κι' εἶνε παιδιὰ οἱ μεγάλοι...
Καλότυχος ποῦ τὸ φλωρί περήφανα θὰ βγάλῃ,
Κρυφτὸ 'ς τὸ κομματάκι του, σὰ χρυσοποῦλι ἀπ' τὴ φω-
[λιά.—

Καὶ 'ς τὴ μεγάλη φαμελιὰ τοῦ κόσμου, ποῦ διψᾷ γι' αὐ-
[ταίς,
Παρόμοια βασιλόπηταις γιὰ πόσους εἶνε λατρευταίς
'Ο πλοῦτος, ἡ γυναῖκα, ἡ ἐργασία!

Καλότυχος ποῦ ἀπλώνοντας τὸ χέρι του γιὰ νὰ χαρῆ
Τὸ τυχερὸ κομματί του, θὰ ναῦρη, σὰ χρυσὸ φλωρί,
Κρυμμένη μέσα ἐκεῖ τὴν εὐτυχία!

II

'Η κούκλα.

Τὴν κυττάς, μικρούλα μου, μὲ μιὰ ματιὰ θλιμμένη
Τὴν κούκλα τὴ χρυσόμαλλῃ μὲ τὴ στολὴ της τὴ λευκὴ;
Γέλα, μικρούλα μου, γιὰ σὲ τὴν ἔχω ἀγορασμένη!
'Ανοιξε τ' ἀγκαλάκια σου, καὶ κρύψε τὴν σφιχτὰ ἐκεῖ.

Ναννοῦρισέ την μὲ φωνὴ μητέρας μελωμένη,
Κ' ἴσα μὲ τὸ κομματί της μιὰ κούνα στρωσ' τῆς μαλακῆ...
Γιὰ κύττα την! ἐξύπνησε κοπέλλα ἀνθισμένη!
Τρέξε ναῦρησ ἓνα γαμπρὸ 'στὴ νύφη τὴν εὐγενικὴ.

'Γίναν οἱ γάμοι· τί φωναίς, τί βιδὸς, τί ζαχαράτα!
Καὶ τότε; ὁ Χάρος ἔσθυσε τῆς κόρης σου τὰ νιάτα!
Κλάψε, μικρούλα δύστηχη, ταίς περασμέναις σου χαραίς..

... Μικρούλα μου, ξέρεις γιὰτὶ κι' ἡ πιὸ τρελλαὶ παι-
[δούλες,
Σὰν ἔρθ' ἡ ὥρα, γίνονται τόσο σωσταίς μαννούλες;
Γιατ' εἶνε μάννικις, κι' ἀγαποῦν καὶ λαχταρᾶν—ἀπὸ μι-
[χαίς.

III

Καὶ πάλιν ἡ κούκλα.

'Η κούκλα, τῆς Ντουντούλας ἡ χαρὰ,
Στὰ χέρια της γιὰ ἰδὸς πῶς ἔχει γίνει!
Κορδέλαις ῥοδαραίς, μαλλιά σγουρὰ,
Μισὸ στολίδι δὲν τῆς ἔχει μείνει.

Καὶ πῶς τὴν ἀσχημίζ' ἡ συμφορὰ!
Σκουπίδι τὴ θαρρεῖς γιὰ τὸ κοφίνι.
Μὰ ἡ μικρὴ της ἀκαρδῆ κυρὰ
Τώρα ἴσα ἴσα χάνεται γιὰ 'κείνη...

Γυναῖκες, ὅσαις μιὰ σας ματιὰ,
Χωρὶς νὰ κλιῆ ἀγάπη, ἔχει φωτιὰ,
'Αλλοίμονο ἀν' 'ς ταίς φλόγες σας πιαστοῦμε!

'Ἐτσι κι' ἐμεῖς 'ς τὰ χέρια τὰ δικὰ σας
Σὰν κούκλαις χαλασμέναις καταντοῦμε.
Τὸ ὄνειρο εἶν' αὐτὸ τῆς ἐμορφιάς σας!

IV

Σ' ἐσᾶς ποῦ λαχταρῶ.

'Απ' τὴν αὐγούλα σήμερα 'ς ἐσᾶς ποῦ λαχταρῶ
Μ' αὐτὸ τὸ τραγουδάκι μου ἀνοίγω τὴν καρδιά μου:
Μαζῆ σας παίζω, χερουδιμ μικρούλια, ὅπου σας 'βρῶ,
Πετῶ σιμά σου, ἀδέρφι μου, ποῦ εἶσαι μακριὰ μου.

Σὰς φέρνω, ἀνθοὶ τοῦ κήπου μου, γαστρούλες καὶ νερό,
Φῶς καὶ χαρὰ σοῦ εὐχομαι, σπητιάτικη γωνιά μου.
Νὰ τὸ στερνὸ τῆς φτώχειας μου, ὦ φτώχεια, θησαυρὸ,
Καὶ ἐσύ, γαλαζίε οὐρανέ, τ' ἀστέρηνα ὄνειρά μου.

'Ἐχω γιὰ 'σένα, ἐμορφιά, τὰ πιὸ γλυκὰ μου λόγια,
Τὸ πιὸ ζεστὸ μου ἀγκαλάκιμα, ὦ ἀκριβὴ φίλια.
'Ορφάνια ποῦ σ' ἐγνώρισα, σοῦ στέλνω, μοιρολόγια,

Τὴν πιὸ βαθειὰ μου προσευχὴ, ὦ μακρυνὴ εὐτυχία,
Τὰ δάκρυά μου, δυστυχῆ, τὰ νιάτα μου, πατρίς μου,
Καὶ τὴν καρδιά μου ὀλόχρυση, ὦ κόρη τῆς ψυχῆς μου.

V

I 'Γανουαρίου 187...

Εἶν' ὅλα νέα σήμερον,
'Ἐτος, δωρήματα, ἐλπίδες,
Καὶ μόνον τὴν καρδιάν μου
'Αρχαῖται δέρουν καταιγιίδες...

'Εν Μισυλογγίῳ.

Κωστής.